

Kántor Péter

EGY AJTÓ

Egy átjárót keresel, vagyis egy ajtót.
Mindenki jön-megy,
mindenki keres valamit,
mindenki egy átjárót keres.
Nagy itt a tolongás.
Poharat szorongatsz a kezekben,
már a sokadik pohár alján jársz,
mégis egy helyben toporogsz.
Lehetséges ez?
Lehet, hogy itt nincs átjáró? Nincs ajtó?
Telik az idő, és lehet, hogy itt nincs ajtó.
Menni kéne már, mondja valaki.
Többen eltűnnek, előbb-utóbb mindenki,
de te még maradsz, még töltesz,
pedig ez egy túlérett, szétesett lötty,
nincs is itt jobb,
vagy ha van, el van dugva,
de te még igyekszel megtalálni az átjárót,
az ajtót.
Elképzeled töviről hegyire, milyen,
mint a közelgő vihar párába burkolt,
zuhanni kész esőtábláját.
Ismerkedsz vele gondolatban.
Eszedbe jut, hogy talán őre is van.
De hátha elbóbiskolt. Vagy lekenyerezhető.
Némelyeknél ez szóba sem jöhet persze,
de te azért számolsz minden eshetőséggel.
Talán meggyőzhető az őr, vannak olyanok.
Vagy kijátszható. Leküzdhető.
Meg más csudás dolgok is történhetnek.
A lényeg, ha egy átjárót keresel,
egy átjárót, vagyis egy ajtót,
hogy mindig azt keresd, akkor is,
ha csak úgy kószálsz. Miért is ne
kószálhatnál? A lényeg,
hogy meg tudd különböztetni az átjárót
a faltól. Csöppet sem egyszerű.
Olykor egészen belesimulhat a falba.
Vagy csak káprázat, nem átjáró.

Lehet, hogy benőtte a fű. Ha
befalazták, mehetsz tovább,
reménykedve, hogy valahol másutt
újat nyitottak. Új átjárót.
Mert átjárónak, vagyis ajtónak
lennie kell. Ez halálbiztos.

Horváth Sándor Farkas

PASZIÁNSZ

Az egész úgy kezdődött, hogy tél lett. Az Egyetemen dolgoztam akkoriban kézbesítőként. Jobb nem akadt, de nem izgattam magam. Ha kérdezték, hol dolgozom, nyugodtan mondhattam: az Egyetemen. A B. utcában laktam, a piac mögött. Ablakrázó szeleivel könnyen bevette magát ide a hideg. A téren nem voltak fák, se bódék. Csak villamossínek. A lakás egy szobából állt. Virágos tapéta, parkett, öreg fabútorok. Erkölye a térre nézett. Novemberben költöztem fel faluról. Azelőtt nem éltem egyedül. Ez a tél tanított meg rá: becsülni kell, ha az ember nincs egyedül.

Tavasszal könnyű szelek jöttek. Duna-szag, virágok szaga, nevető szoknyák, nyíló teraszok. Délutánonként kiültem a Mese teraszra, kortyoltam a kávé, figyeltem a vonuló lányokat, asszonyokat. A házak tetejéről hűvösen sütött le rám a nap.

Céltalan, bohókás életemnek váratlan dolog vetett véget: a 6-os villamos megálló-jában megszólított egy férfi. Középkorú, borotvált, alacsony, jóképű férfi volt. – Szíveséget kérek – mondta. Elővette cigarettatárcáját, megkínált. Mivel elhárítottam, maga vett ki egy szálát, szájához emelte, és anélkül, hogy meggyújtotta volna, így folytat-ta: – Talán furcsának találja, amit mondok, de hallgasson végig, ha lehet!

Akcentussal beszélt, nehezen értettem. Az se volt világos, miért engem szemelt ki a járókelők közül. – A lányomról van szó – mondta. – A neve... – Itt elhallgatott. Meggyújtotta a cigarettát, rám nézett, majd folytatta: – A neve Anna.

Úgy mondta, mintha a lány is itt állna valahol. De a villamos már elment, mi voltunk csak a peronon.

Nem tudom, miért hallgattam meg. Talán, mert felkeltette az érdeklődésemet, ahogy a lányról beszélt. Arra kért, menjek el egy bizonyos Jambach Aurélhoz, nézzek a szemébe, és mondjam azt: „Nem veheted el Annát! Anna az enyém, jegyesek vagyunk.” Ekkor – persze – dulakodás támad, de mivel jól megtermett ember vagyok, győztesen kerülök majd ki a harcból, és örökre elrettentem Jambach Aurélt abbéli szándékától, hogy elvegye Annát.

A férfi, ott a 6-os peronján, azt mondta, én vagyok az ideális ember.

– Miért?

– Mert maga képes rá.

Elővett egy papirost, ráírt egy címet.